

Sygn. akt V CZ 38/13

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący)

SSN Anna Kozłowska (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta C.

przy uczestnictwie M. K. i K. M.

o zasiedzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 6 września 2013 r.,

zażalenia uczestnika postępowania M. K. na postanowienie Sądu Okręgowego w C.

z dnia 9 maja 2013 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

W sprawie z wniosku Skarbu Państwa – Prezydenta Miasta C. z udziałem M. K. i K. M. o stwierdzenie zasiedzenia, Sąd Okręgowy w C. w dniu 3 kwietnia 2013 r., po rozpoznaniu apelacji uczestnika M. K. od postanowienia Sądu Rejonowego w C., zamknął rozprawę i przewodniczący oznajmił obecnym (to jest uczestnikom postępowania i ich pełnomocnikom), że ogłoszenie orzeczenia nastąpi w dniu 11 kwietnia 2013 r. W dniu 11 kwietnia 2013 r. sędzia referent ogłosił postanowienie przez odczytanie jego sentencji i podanie ustnie zasadniczych powodów rozstrzygnięcia. W dniu 16 kwietnia 2013 r. pełnomocnik uczestnika M. K. złożył wniosek „o sporządzenie uzasadnienia wyroku z dnia 3 kwietnia 2013 r. oraz przesłanie odpisu orzeczenia wraz z uzasadnieniem na adres kancelarii”. Zaskarżonym postanowieniem, z dnia 9 maja 2013 r., Sąd Okręgowy w C. wniosek ten oddalił, wskazując, że w sprawie w dniu 3 kwietnia 2013 r. nie został wydany wyrok, a zatem wniosek nie mógł zostać uwzględniony.

W zażaleniu na to postanowienie uczestnik M. K. domagał się jego uchylenia i nadania biegu wnioskowi o sporządzenie uzasadnienia postanowienia z dnia 11 kwietnia 2013 r. Skarżący zarzucił naruszenie art. 130 § 1 zd. 1 i 2 w związku z art. 387 § 3 oraz art. 328 § 1 i 2 w związku z art. 391 k.p.c., wskazywał, że błędne podanie daty orzeczenia, o uzasadnienie którego wnosił, stanowiło oczywistą niedokładność pisarską.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione. Pełnomocnik skarżącego, zważywszy, że był obecny na rozprawie w dniu 3 kwietnia 2013 r., miał wiedzę co do tego, że w tym dniu żadne, kończące postępowanie w sprawie, orzeczenie nie zostało ogłoszone, wiedział też, że takie orzeczenie Sąd zdecydował ogłosić 11 kwietnia 2013 r. Wniosek przeto o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wydanego w sprawie postanowienia (a nie wyroku, skoro postępowanie toczyło się w postępowaniu nieprocesowym) powinien był pełnomocnik skarżącego sporządzić z zachowaniem należytej, zawodowej staranności.

Podzielić należy stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 19 kwietnia 2012 r., IV CSK 384/11 (niepubl.), że brak jest dostatecznych podstaw do przypisywania czynnościom procesowym podejmowanym w formie pisemnej przez profesjonalnych pełnomocników innego znaczenia niż wynikające z ich jednoznacznej treści. Prowadzi to do konkluzji, że nieuwzględnienie przez Sąd Okręgowy wniosku pełnomocnika będącego adwokatem o doręczenie orzeczenia sądu drugiej instancji z uzasadnieniem wskazującego błędną datę i formę wydanego orzeczenia nie może być poczytane za skrajny formalizm.

Z przytoczonych względów zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, wobec czego Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 2 i § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c. postanowił jak w sentencji.